

KINH ĐẠI BẢO TÍCH

QUYỂN 96

Hán dịch: Đời Đại Đường, Tam tạng Pháp sư Bồ-đề-lưu-chí.

Pháp hội 28: TRƯỞNG GIẢ DŨNG MÃNH THỌ

Tôi nghe như vậy:

Một thời Đức Phật ở nước Xá-vệ tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, cùng chúng đại Tỳ-kheo ngàn hai trăm năm mươi người cùng hội họp, đều là những bậc A-la-hán các lậu đã hết không còn phiền não, được điều phục cao tột như con rồng lớn, việc nên làm đã làm xong, bỏ những gánh nặng xuống, đã được lợi mình, hết kết sử các cõi, chánh trí giải thoát, tâm được tự tại, cao tột đáng được cúng dường, mọi người đều biết, chỉ có ngài A-nan còn ở tại bậc Hữu học. Tên của các vị ấy là: A-nhã Kiêu-trần-như, Đại Ca-diếp, Đại Ca-chiên-diên, Đại Ca-thấp-ba, Xá-lợi-phất, Đại Mục-kiền-liên, Đại Kiếp-tân-na, Đại Câu-si-la, Đại Phạm-phả, La-hầu-la, Nan-đà... đều là bậc Thượng thủ.

Lại có năm trăm Đại Bồ-tát cùng hội họp, đều được Tam-muội và Đà-la-ni.

Bấy giờ, trong thành Xá-vệ có trưởng giả tên Dũng Mãnh Thọ, giàu có nhiều của báu, kho đụn đầy tràn, những vàng bạc, lưu ly, xa cừ, mã não, san hô, hổ phách, ma-ni, trân châu, voi, ngựa, bò, dê, kẻ hầu người hạ, các loại buôn bán tất cả đều nhiều. Trưởng giả Dũng Mãnh Thọ cùng năm trăm trưởng giả cùng đến hội họp bàn bạc rằng:

–Này các vị! Phật xuất thế khó, được thân người khó, gặp Phật cũng khó, ở trong Phật pháp do lòng tin xuất gia cũng khó, thành thánh Tỳ-kheo lại càng khó, đứng phép tu hành cũng khó, biết ân báo ân, mang chút ân chẳng quên, người này khó có, ở nơi Phật pháp có thể sinh lòng tin ưa người này khó được, tin ưa thành tựu việc này lại khó, trang nghiêm Phật pháp việc này cũng khó, giải thoát sinh tử càng khó gấp bội. Chúng ta vì Thanh văn thừa, Bích-chi-phật thừa mà cầu diệt độ hay sẽ phát tâm tối thượng Phật thừa.

Mọi người đều xướng lên:

–Chúng ta phải ở trong vô thượng Phật đạo mà chứng Niết-bàn.

Chúng trưởng giả quyết định xong, cùng đến rừng cây Kỳ-đà đánh lễ chân Phật, đi vòng quanh Phật ba vòng rồi ngồi qua một bên.

Đức Thế Tôn tuy biết nhưng cố ý hỏi:

–Các trưởng giả có duyên gì nay đến chỗ Phật?

Trưởng giả Dũng Mãnh Thọ cùng năm trăm trưởng giả đứng dậy, bày hở vai áo bên phải, gối bên phải quỳ sát đất chấp tay cung kính bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con cùng nhau tụ tập và hội nghị rằng: Phật xuất thế khó, thân người khó được, cho đến giải thoát sinh tử càng khó gấp bội, chúng ta đang ở trong hàng Thanh văn thừa, Bích-chi-phật thừa mà cầu diệt độ, sẽ phát tâm Phật thừa vô thượng.”, chúng con đồng xướng lên rằng: “Chúng ta phải ở trong Phật đạo vô thượng mà chứng Niết-bàn.” Do quyết nghị ấy mà chúng con đến chỗ Đức Như Lai Đẳng Chánh Giác.

Bạch Thế Tôn! Đại Bồ-tát chí cầu Vô thượng Bồ-đề, phải học thế nào? Phải trụ

thế nào? Phải tu thế nào?

Đức Phật dạy:

–Lành thay, lành thay! Các ông phát tâm dũng mãnh hướng về Vô thượng Bồ-đề, đến chỗ Phật phải lắng nghe kỹ, khéo nghĩ nhớ lấy. Các Đại Bồ-tát nên học, nên trụ, nên tu đúng như thế nào? Ta sẽ vì các ông mà giảng nói.

Các trưởng giả vâng lời dạy lắng nghe.

Đức Phật dạy:

–Này các trưởng giả! Đại Bồ-tát ở trong Vô thượng Bồ-đề mà có chí nguyện thù thắng phải đối với tất cả chúng sinh, thì phải khởi tâm đại Bi, phải rộng tu hành, phải siêng năng huân tập. Vì thế nên Bồ-tát đối với thân thể, sinh mạng, tài sản, vợ con, kho tàng, nhà cửa, uống ăn, y phục, xe cộ, mền nệm, hoa hương, tất cả đồ dùng đều không được ái trước. Vì sao? Vì chúng sinh chấp trước nơi thân mà tạo nghiệp ác, do nghiệp ác mà đọa trong địa ngục. Nếu đối với chúng sinh khởi tâm đại Bi, thì chẳng chấp trước thân mạng tài sản và sẽ sinh vào đường lành. Đại Bồ-tát ở trong Vô thượng Bồ-đề, có chí nguyện thù thắng, đối với chúng sinh khởi Từ bi rồi phải tu đại Xả mà chẳng cầu báo, người chẳng cầu báo phải an trụ nơi giới luật, ba giới thanh tịnh rồi phải đủ nhẫn nhục, hay nhẫn các điều ác hại rồi nên phát khởi tinh tấn, chẳng tiếc thân mạng, nên tu nhất tâm an trụ thiền định, nên tu trí tuệ thiện xảo phương tiện, đối với ngã, nhân, chúng sinh, thọ mạng đều phải xả ly. Vì chúng sinh, nên hành bố thí, thọ trì cấm giới, vì chúng sinh nên tu nhẫn nhục, phát khởi tinh tấn, vì chúng sinh nên nhập thiền định tu tập trí tuệ phương tiện thiện xảo.

Bấy giờ, các trưởng giả bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Đối với thân mạng và vợ con, tất cả tài vật, lòng chúng con thường mến tiếc. Đại Bồ-tát quan sát thế nào đối với thân mạng tài có thể không tham?

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Đại Bồ-tát có chí nguyện thù thắng trong Vô thượng Bồ-đề, phải quan sát thân này có vô lượng sai lầm và tai họa, các vi trần tích tập sinh, trụ, di, diệt, niệm niệm dời đổi, chín lỗ bài tiết dơ bẩn như hang rắn độc, trong ấy vốn vô chủ, như xóm hoang vắng, rớt ráo phá hoại như ngôi bình chưa nung, nước dơ đầy tràn như chậu phân giải, chứa những bất tịnh như hầm tiêu, chẳng động chạm đến được như nhọt dữ, tham ngon bị họa như món ăn lộn chất độc, chẳng biết ân đức như Vị Sinh Oán, khi đối mọi người như ác tri thức, bị si ái hại như làm bạn kẻ vợ, dứt mạng trí tuệ như sát nhân, đoạt các pháp lành như trộm cướp, thường tìm dịp hại như oán thù, không có Từ tâm như người hàng thịt, khó phục vụ và thân cận như kẻ bạo ác, như tên cắm vào thân động tới thì đau, như nhà hư mục phải luôn sửa sang, như xe cũ hư khó dùng, như hộp rắn độc khó gần, như quán trọ chỗ họp của kẻ mệt khổ, như nhà cô độc không bị nhiếp thuộc, như lính ngục chuyên hại, như vua lo nước, như thành trì biên giới phải phòng sợ, như ác quốc nhiều tai họa, như chén bể khó cầm, như thờ lửa không chán, như sóng nắng hư đối, như huyễn hóa mê hoặc người, như lột cây chuối không lõi cứng, như khối bọt nước chẳng nắm cầm được, như bong bóng nước mau sinh mau diệt, như cây bên bờ sông lâm nguy lay động, như dòng sông chảy xiết và đều chảy vào biển chết.

Bồ-tát lại quan sát thân này, nhân duyên trước sau của nó, ban đầu do dục ái hòa hợp mà sinh, vì nuôi lớn nên nuốt đồ ăn vào đến sinh tạng đàm ẩm tiêu hóa, kể vào đến huỳnh tạng lúc sắp chứa thì biến làm chất chua, kể vào đến phong tạng do phong lực chia ra nước và cận bã lưu hành riêng thành đại tiện tiểu tiện. Nước biến ra máu, máu

biến thành thịt, trong thịt sinh mỡ, nơi mỡ sinh xương, trong xương sinh tủy. Nhân duyên của thân thể trước sau đều bất tịnh như vậy.

Khi quan sát như trên Bồ-tát lại nên suy nghĩ: “Thân này của Bồ-tát là do một trăm sáu mươi khối xương ráp thành như nhà mục hư, các lông đốt chi trì, dùng bốn lưới mạch giăng bủa giáp vòng, năm trăm phần thịt như bùn tô trét, sáu mạch cột nhau, năm trăm gân ràng rịt, bảy trăm mạch nhỏ dùng làm lạc bện, mười sáu mạch to đan kết liền nhau, có hai sợi dây thịt dài ba tấc rưỡi vấn gút nơi trong, mười sáu trường vị vây quanh sinh tạng thực tạng, hai mươi lăm mạch hơi như kẻ song, một trăm lỗ bảy cửa huyết như bình bể nát, tám vạn lỗ lông như cỏ loạn trùm, năm căn, bảy khiêu đầy tràn chất nhờn, bảy lớp da gói ghém, lục vị nuôi lớn như thờ lửa nuốt thấu chẳng chán.”

Thân thể như vậy tất cả hôi nhơ bẩn, tánh chất thối rã. Nó như vậy thì có ai cần ái trọng mà sinh kiêu mạn? Chỉ nên quan sát nó như giữ cái bình, như gìn chiếc xe, nuôi dưỡng nó để được đến Bồ-đề. Đức Thế Tôn liền nói kệ rằng:

*Thân này là chậu bẩn
Dường như bình đựng phân
Phàm phu không trí tuệ
Cậy sắc sinh kiêu mạn.
Trong mũi hằng chảy mũi
Hơi miệng luôn hôi hám
Mắt ghèn thân đầy trùng
Ai lại tưởng khởi sạch.
Như người cầm hòn than
Mài dũa muốn trắng bóng
Dù mài đến mòn hết
Thể sắc than không đổi.
Dù muốn thân mình sạch
Rửa hết cả nước sông
Thân hoàn toàn chẳng sạch
Vì thể chất vốn bẩn.*

Này các thiện nam! Nếu Bồ-tát phát chí nguyện thù thắng hướng đến Vô thượng Bồ-đề, thì nên quan sát thân thể này gồm có bốn mươi bốn thứ. Những gì gọi là bốn mươi bốn thứ?

1. Thân này đáng chán, vì tánh không hòa hợp vậy.
2. Thân này hôi hám, vì máu mủ thường chảy.
3. Thân này chẳng bền, vì rốt ráo bại hoại vậy.
4. Thân này yếu đuối, vì chi tiết níu giữ nhau.
5. Thân này chẳng sạch, vì chất dơ dáy đầy tràn.
6. Thân này như ảo thuật, vì dối gạt phàm phu.
7. Thân này như miệng nhọt, vì chín lỗ thường chảy.
8. Thân này lửa cháy, vì lửa dục hừng thịnh.
9. Thân này là lửa, vì lửa giận mạnh.
10. Thân này cháy khắp, vì lửa si cháy khắp.
11. Thân này tối tăm, vì tham, sân, si.
12. Thân này sa lưới, vì bị lưới ái bao trùm.
13. Thân này là khối, ung nhọt vì đầy ung nhọt.

14. Thân này chẳng an, vì bốn trăm lẻ bốn bệnh.
15. Thân này là chỗ ở của côn trùng, vì tám vạn hộ trùng.
16. Thân này vô thường, vì cuối cùng phải chết.
17. Thân này ngoan si, vì không rõ các pháp vậy.
18. Thân này như đồ sành, vì sinh trụ hoại.
19. Thân này bị bức bách, vì nhiều lo sầu.
20. Thân này không được cứu hộ, vì chắc hoại diệt.
21. Thân này rất hiểm ác, vì gian xảo khó biết.
22. Thân này như hố không đáy, vì tham muốn không chán.
23. Thân này như lửa nhận củi, vì tham sắc chẳng nhàm chán.
24. Thân này không nhàm đủ, vì tham thọ năm dục.
25. Thân này như bị đập đánh, vì bị tổn hại.
26. Thân này bất định, vì thanh suy tăng giảm.
27. Thân này chuyển theo tâm, vì chẳng chánh tư duy.
28. Thân này chẳng biết ân, vì hẳn đem bỏ gò má.
29. Thân này bị kẻ khác ăn, và chồn sói kiến mối ăn.
30. Thân này như bộ máy, vì gân xương chi trì.
31. Thân này chẳng đáng nhìn, vì máu mủ phân nhơ.
32. Thân này chẳng tự do, vì phải nương uống ăn.
33. Thân này hư vọng gởi cột, vì hoàn toàn hư hoại.
34. Thân này bạn ác, vì nhiều nghịch hại.
35. Thân này kẻ giết hại, vì nó tự tàn hại.
36. Thân này đồ khổ họa, vì nhiều khổ bức bách.
37. Thân này khối khổ, vì năm uẩn sinh.
38. Thân này không có chủ, vì các duyên sinh.
39. Thân này không có mạng, vì rời lìa tướng nam nữ.
40. Thân này rỗng không, vì phải quán uẩn giới xứ.
41. Thân này hư vọng, vì như chiêm bao.
42. Thân này chẳng thật, vì như huyễn hóa.
43. Thân này huyễn hoặc, vì như bóng chớp.
44. Thân này thân này khi đối, vì như bóng tượng trong gương.

Đây là bốn mươi bốn thứ mà Bồ-tát nên quán sát như thế. Đối với những vật sở hữu như thân mạng, ái dục, chấp tướng, vợ con, nhà cửa, ăn uống, y phục, xe cộ, hương hoa, tất cả vật dụng ưa thích, Bồ-tát đều lìa chán không còn ái luyến, mau thành tựu sáu pháp Ba-la-mật-đa, sớm được Vô thượng Bồ-đề.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ rằng:

*Được thân người tốt rất là khó
Chớ vì thân này tạo nghiệp ác
Rốt lại gò hoang nuôi chồn sói
Chớ vì ác kiến sinh tham ái.
Phàm ngu mê hoặc vì cuồng si
Do ái thân này tạo ác nghiệp
Thân này cũng lại chẳng biết ân
Ngày đêm chỉ thêm duyên khổ họa.
Cơ quan động chuyển thường mỗi nhọc*

Mũi dãi tiện lợi hằng tràn đầy
Đói khát nóng rét luôn bức ngặt
Người trí nào mà lại thương thân.
Thân này không nhàm như hố sâu
Luống hay nuôi lớn những oán hại
Do nơi thân này thường làm ác
Phải thọ khổ báo vô lượng kiếp.
Nên nhớ già chết siêng tu phước
Chánh tín được sinh trong Phật pháp
Uống ăn, y phục, các hương thoa
Dưỡng nuôi thân này đã từ lâu,
Ai hay nắm giữ cho chẳng hoại
Phải biết vô ích chớ đam mê
Đức Phật Như Lai rất khó gặp
Trong vô lượng kiếp một lần hiện.
Đối với Phật pháp nên tin sâu
Ác đạo đáng sợ chớ theo nó
Dù cho sống lâu ngàn ức năm
Còn sợ vô thường sinh lòng chán,
Hướng là giây lát chẳng bảo đảm
Phải bị trầm luân trong ác đạo
Hoặc có ác hữu đến khuyên bảo
Thân người khó được nay đã được.
Cầu nhiều của báu hưởng dục lạc
Kịp thuở khỏe mạnh vui chơi thỏa
Có ai cầu của mà sung sướng
Dù được giữ gìn vẫn khổ nhọc.
Người ngu như vậy luống vọng ngôn
Thế nên người trí phải quan sát
Tài vật như huyễn cũng như mộng
Chúng sinh ngu si bị phỉnh lừa.
Trong sát-na được, sát-na mất
Đâu có người trí lại mển luyến
Như nhà ảo thuật hóa việc ảo
Thành Càn-thát-bà nhiều hình sắc.
Của báu cũng vậy gạt phàm phu
Ở trong hư vọng nào có thật
Chịu nhiều khổ não cầu tài lợi
Nước lửa vua giặc thường xâm đoạt.
Do đây hay làm nhân duyên khổ
Đâu có người trí sinh mển luyến
Có những kẻ thường hoài tham ái
Chạy theo tài lợi không biết chán.
Đối với cha mẹ không Từ tâm
Cho đến thân thuộc sinh oán hại

Lời nói thuận hành lòng sâu độc
Gây tạo nhiều nghiệp duyên khi đối.
Hoặc học tà luận tà chú thuật
Đối khoe tài nghệ như dâm nữ
Hoặc lại siểm cuống hiện nhu hòa
Hoặc lại kiên cường hiện oai mãnh.
Vô lượng ác nghiệp nhiều như vậy
Không gì chẳng do tài lợi sinh
San hô, vàng ngọc, châu ma-ni
Vật ấy xưa nay như bọt bóng,
Chẳng biết được nó như ảo hóa
Vì vật hư giả đọa ba đường
Thời kỳ Di-lặc Phật xuất thế
Bỏ xứ thành Phật nối Thích-ca.
Cõi nước vàng ròng lót mặt đất
Những thứ ấy do từ đâu đến
Kiếp tận thế gian bị thiêu hoại
Tu-di sông biển khô cháy hết,
Cứu cánh hư mất hoàn hư không
Những cửa báu này đi về đâu
Gây tạo nghiệp ác cầu tài vật
Nuôi nấng vợ con cho rằng vui.
Đến lúc lâm chung khổ bức thân
Hoặc vợ hoặc con không cứu được
Ở trong ba đường đáng sợ kia
Chẳng thấy vợ con cùng thân thuộc,
Ngựa xe của báu thuộc người khác
Thọ khổ có ai chia sẻ được
Cha mẹ anh em cùng vợ con
Bè bạn, nô bộc và cửa cải
Chết đi không một ai cùng kẻ
Chỉ có ác nghiệp thường theo sát
Người trí trọn chẳng vì thân ái
Mà tạo nghiệp ác đọa A-tỳ
Chỉ khi hết nghiệp mới thoát khỏi
Thân thuộc không ai thay thế được
Diêm-la sứ giả chỉ khảo nghiệp
Chẳng hỏi thân quyến và bằng hữu,
Người được thân người chẳng bỏ ác
Khổ sở nay phải cam nhận chịu
Diêm-la thường bảo người tội ấy
Ta không gia tội cho người được,
Người tự tạo tội nay tự đến
Nghiệp báo tự chiêu không ai thế
Cha mẹ, vợ con không cứu được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chỉ nên siêng tu nhân xuất thế.
Thế nên phải bỏ nghiệp xích xiềng
Khéo biết xa lìa cầu an lạc
Với vợ con nhà nên biết sợ
Hằng nương Phật giáo chánh tu hành.
Tại gia phùng thanh là gốc khổ
Dường như lò lửa rất đáng sợ
Thân tâm nóng bức bị đốt cháy
Đâu có người trí sinh tham ái,
Ưu thích tu hành các Phật pháp
Không hề doanh cầu là khoái lạc
Phàm phu ngu tối chẳng biết hay
Nhà là gốc khổ lại tham ái.
Nơi khối da xương gân thịt kia
Mê lầm vọng tưởng là chồng vợ
Chẳng biết thân thể như ảo hóa
Phàm phu ngu tối sinh tham ái.
Người trí biết thân là lỗi họa
Dục lạc trong đời đều vất bỏ
Cầu pháp phải như cầu lương dược
Phải mau bỏ lìa dây tại gia.

Khi nghe pháp xong năm trăm trưởng giả được Vô sinh nhẫn, vui mừng hớn hở nói
kệ rằng:

Mừng thay được lợi lớn
Tối thượng trong lợi ích
Chúng tôi đối Phật pháp
Đều sinh lòng vui thích!
Phát hướng đại Bồ-đề
Lợi lạc cho chúng sinh
Pháp lành dùng nuôi mạng
Giác tuệ tự an tâm.
Thương xót các chúng sinh
Nguyện sẽ thành Phật đạo
Chúng tôi đều đã phát
Tâm Bồ-đề vô thượng.
Thân vàng tướng trang nghiêm
Chiếu sáng khắp thế giới
Người thích tâm Bồ-đề
Sẽ được thân Như Lai.
Tâm Bồ-đề đại tâm
Tối thượng trong các tâm
Giải thoát mọi trói buộc
Đầy đủ các công đức.
Các chúng sinh ít phước
Nơi đây không ưa thích

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chẳng nhìn khổ sinh tử
Chẳng thích tâm Bồ-đề.
Tâm Bồ-đề công đức
Nếu có sắc phương phân
Rộng khắp cõi hư không
Không gì dung chứa được.
Trong cõi nước chư Phật
Nhiều như cát sông Hằng
Giả sử trải trên báu
Dùng cúng dường chư Phật,
Có người hay chấp tay
Hồi hướng tâm Bồ-đề
Phước đây hơn phước trên
Chẳng thể suy tính được,
Nào riêng phước cúng dường
Phước khác cũng như vậy
Tâm Bồ-đề như vậy
Đấng Tối Thắng tuyên nói.
Tâm Bồ-đề tối thắng
Như thuốc A-già-đà
Trừ được tất cả bệnh
Cho tất cả an vui.
Tôi thấy các chúng sinh
Bị ba độc nhiệt não
Bậc trí vô lượng kiếp
Cần khổ thường tu tập ,
Như Y Vương dưỡng mãnh
Đầy đủ hạnh Bồ-đề
Cứu vớt chúng sinh khổ
Lìa hẳn các ưu não.
Tất cả chỗ thọ sinh
Trọn chẳng bỏ tâm này
Siêng tu các hạnh nguyện
Dưỡng mãnh cầu Phật pháp,
Chúng tôi được lợi lành
Chúng tôi lòng vui thích
Nay gặp Phật Thích-ca
Sẽ được thân Như Lai.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn liền mỉm cười, từ diện môn của Phật phóng ra những thứ tia sáng xanh, vàng, đỏ, trắng, hồng, tía, trong suốt như pha lê chiếu đến vô lượng, vô biên thế giới, cho đến trời Phạm thế, oai quang của mặt trời và mặt trăng đều bị ẩn khuất, rồi những ánh sáng ấy trở về nhiều quanh ba vòng, rồi nhập đảnh Phật.

Tôn giả A-nan đứng dậy để bày vai áo bên phải, gối phải quỳ sát đất chấp tay bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Có nhân duyên gì mà Đức Phật mỉm cười?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tôn giả liền ở trước Phật nói kệ rằng:

*Chư Phật là Đạo Sư tối thượng
Chẳng không duyên có hiện mỉm cười
Đấng thương xót lợi ích thế gian
Xin nói nhân duyên của sự ấy?
Chúng sinh nghèo thiếu không pháp tài
Nên ban nói thừa lớn tối thượng
Hay làm mất sáng cho thế gian
Xin nói nhân duyên Phật cười mỉm!*

Đức Phật dạy:

–Này A-nan! Ông có thấy năm trăm trưởng giả nay ở trước Phật phát tâm Vô thượng Bồ-đề chẳng?

–Bạch Thế Tôn! Vâng, con đã thấy.

–Này A-nan! Năm trăm trưởng giả này thuở xưa đã ở nơi trăm ngàn ức na-do-tha chư Phật, thừa sự cúng dường, trồng các căn lành, nay nghe ta nói pháp đều được Vô sinh nhẫn. Các trưởng giả này về sau chẳng còn sinh ác đạo, thường thọ khoái lạc trong trời, người. Đời sau ở chỗ Phật Di-lặc, các trưởng giả này thân cận cúng dường cung kính tôn trọng tán thán, với tất cả chư Phật trong hiền kiếp cũng như vậy, ở chỗ chư Phật nghe chánh pháp thọ trì đọc tụng vì người mà giảng nói. Quá hai mươi lăm kiếp, các trưởng giả này sẽ ở trong các cõi nước của Phật, thành Vô thượng Bồ-đề, đều đồng một danh hiệu Thắng Liên Hoa Tạng Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác.

Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Hy hữu thay, Thế Tôn! Hy hữu thay, Thiện Thệ! Nên đặt tên pháp môn quảng đại này là gì, chúng con phải thọ trì thế nào?

Đức Phật dạy:

–Này A-nan! Pháp môn này tên là Du-già-sư-địa, cũng gọi là Dũng Mãnh Thọ Trưởng Giả Sở Vấn, ông nên thọ trì.

Đức Phật nói kinh này rồi, Tôn giả A-nan và các Tỳ-kheo, năm trăm trưởng giả, các chúng Bồ-tát, Trời, Người, A-tu-la... nghe lời Phật dạy đều rất vui mừng tín thọ phụng hành.

